

Repitit l' ultim vals comensá á desfilat lo públich y 'l jove digué.

—Vol fer lo favor. Cuant es?

—Lo mosso 's queda pensatiu un moment y respongué. Un duro.

—Un duro café y cigarro, be ho fan prou car.

—Oh! y 'l gasto d' aquells señors de 'l costat.

—Y yo que hi tinch que veurer.

—Y donchs per que 'm feya l' *ullet*, dihent que no cobrés.

—Pro si es un vici que tinch ja de petit.

—Es un mal vici senyor meu. Ya que la feta páguila. No me 'n haig pas d' encarregar jo dels seus vicis. Be, fassis lo cárrech que son de familia y 'ls fá celebrá 'l seu sant.

—No se que dirli

—En fin tingui....

J. P.

La meva nina

Allá en los meus primers anys
quan sense penas ni enganys
es Poesia la prosa,
tenia cosas divinas
y entre las muchas juguinas
una nina molt preciosa.

Rossa era, cabell daurat.
lo seu cutis nacarat,
sos grans llavis rich coral,
sos bonichs ulls, blau de cel,
y son conjunt el anhel
del amor mes ideal.

Ab eixas mas fantasias
pasaren dias y dias,
fins que al últim arrivá
la transformació discreta
en que tot *home* 's completa:
lo nen...evolucioná.

Home ja, sens mes intents
que los desitjos creixents

de se' estimat y estimar,
vegi ma nina adorada
també com jó, transformada
en dona de mon pensar.

¡Que hermosura! ¡que bellesa!
¡quin donaire y gentilesa!
sos llavis eran coral,
sos bonichs ulls, blau de cel,
y son conjunt el anhel
del amor mes ideal,

Per ella mon pensament,
per ella tot mon alient,
la mirada idealisada
veyent ab ella dulzuras
è interminables venturas
mon ánima enamorada.

¡Pobre de mi! D' infantó
en ma nina estimació
trovi, per no ser dolenta,
pro ab l' hermosa nina humana
sols trovi la casquivana
dona, que penas aumenta.

Ab ma nineta de cera
jugaba jo ab ditxa entera;
ab l' humana, m' ilusió
creyent trovar goig sense fi,
á son gust jugava 'b mi
sens cap consideració.

Ditjós el mortal, ditjós
que de nen es venturós
y al arrivá á etat segura
los seus juguets no idealisa
en la dona que l' encisa
y forma sa desventura.

Novanera.

MOLLET

BLAU... , ó la victoria de l' amor.

La Ció y 'l Quico s' estimavan, ab
aquell amor intens, sublim, espiritual de
duas ánimas enamoradas!